

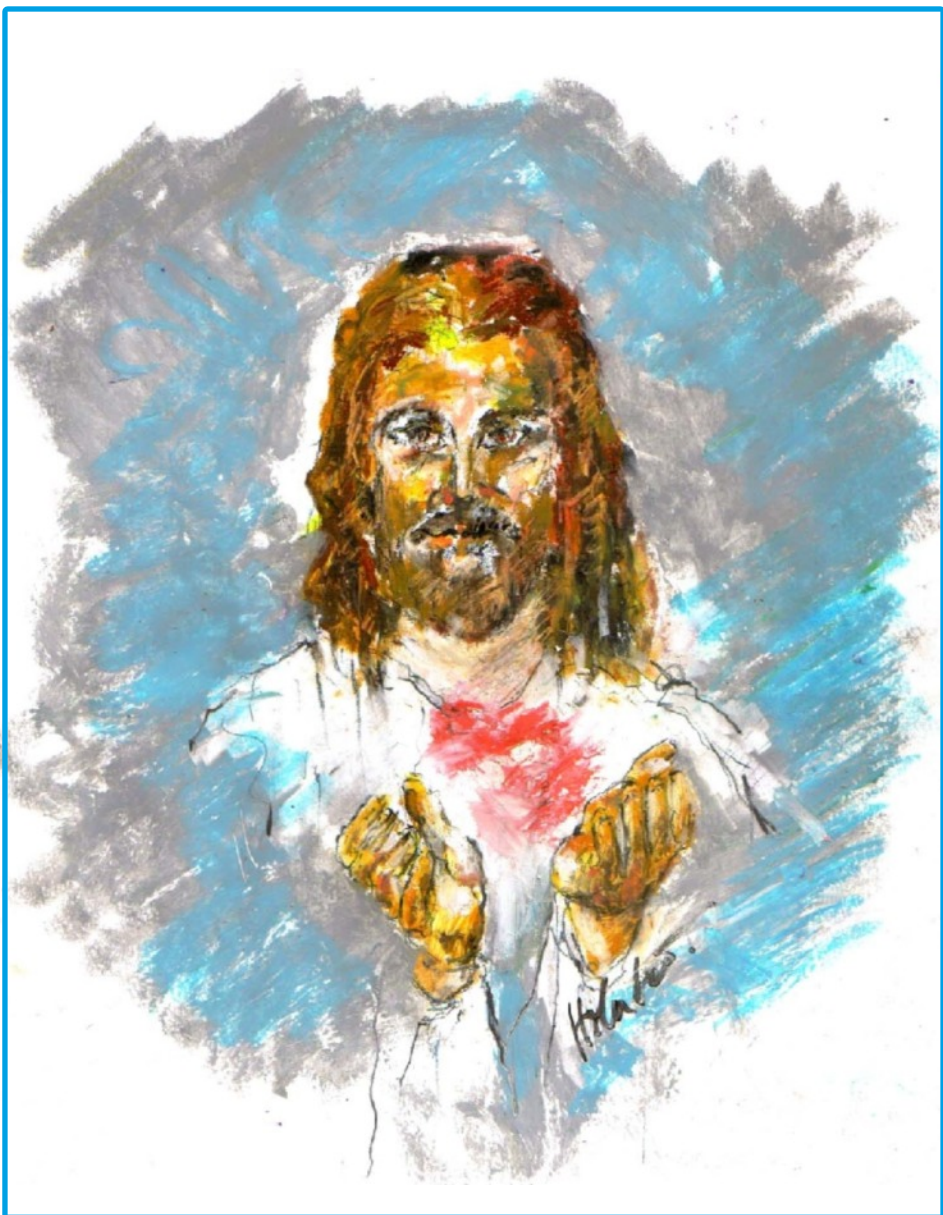
www.zvon.info

ZVON

ČERVEN / JUNE

2019

časopis krajanské rodiny v New Yorku

JÁ JSEM DOBRÝ pastýř; znám své ovce a ony znají mne... Volá své ovce jménem a vyvádí je. Když je má všechny venku, kráčí před nimi a ovce jdou za ním, protože znají jeho hlas... Milí čtenáři, tyto krátké úryvky z Janova evangelia nám znějí v uších v době velikonoční. Už podle intonace hlasu: můžeme poznat Ježíše Krista? Jakou barvu hlasu měl skutečně Ježíš? Jak znělo jeho napomínání, jeho zklamání nad neporozumění učedníků? Jak asi zněl jeho hlas, když někoho chválil?

Znám biskupa Josefa Hrdličku, pomocného biskupa olomoucké diecéze. Jeho hlas má úžasnou barvu. Když promlouvá k lidem, můžete slyšet v jeho hlasu dobrotu a lásku. Intonace jeho hlasu je velmi přívětivá a lahodí sluchu. A co víc, jeho promluvy jsou promodlené a mají také myšlenku a hloubku. Prostě tento dar od Boha může plně zužitkovat jako dobrý pastýř.

Přeji Vám z celého srdce, abyste také vy měli na mysli, když se setkáte s lidmi, jaký tón hlasu používáte. Do jaké míry váš hlas napomáhá k jasnému dialogu. Jak se ve vašem hlasu odráží úcta k druhému člověku.

Příjemnou a ničím nerušenou četbu.

ve Forest Hills
22. května 2019
Váš Fr. Antonín

THE HUMAN HEART, AT WHATEVER AGE, OPENS ONLY
TO THE HEART THAT OPENS IN RETURN.

Maria Edgeworth

Církevní otcovia

Sv. Justín

MV

Justín sa narodil okolo roku 100 v meste Flavia Neapolis (biblický Sichem, dnes Nablus v Palestíne). Bol pôvodom Grék, rímsky občan a pochádzal z aristokratickej rodiny. Jeho rodičia mu dopriali kvalitné vzdelanie na viacerých miestach Rímskej ríše, venoval sa štúdiu rétoriky, poézie, histórie a neskôr filozofii. Bol filozof telom aj dušou, mal pre filozofiu a hľadanie pravdy vášeň. Zlom v jeho živote prišiel okolo roku 130, keď sa neďaleko Atén pri ňom pristavil neznámy starec a odporučil mu, že ak chce naozaj poznať pravdu, nech sa modlí a študuje kresťanské knihy. Justína to zaujalo a na kresťanstvo sa pozrel trochu bližšie až nakoniec uveril a dal sa pokrstiť.

Neprestal však byť filozofom a aj preto sa označuje ako prvý kresťanský filozof a tiež je aj patrónom filozofov. Ako som už viackrát spomenul, židovské (a celkovo blízkovýchodné) myslenie a filozofia sa odlišovali od gréckeho a teda európskeho myslenia. Rozdiely sú najmä v pojmoch a kategóriach pojmov (židovské telo a krv verzus grécke telo a duša; či človek ako osoba). Potom išlo aj vzťah k príbehom, cez ktoré si ľudia na Blízkom východe odovzdávali informácie z generáciu na generáciu a v týchto príbehoch išlo viac o podstatu, pointu a ponaučenie než o to, či sa samotný príbeh odohral (viď napríklad knihu Jób). Takisto čísla tu mali viac symbolickú ako nominálnu hodnotu – napríklad čísla plnosti boli 3, 7 a 12 (a aj ich násobky ako 144).

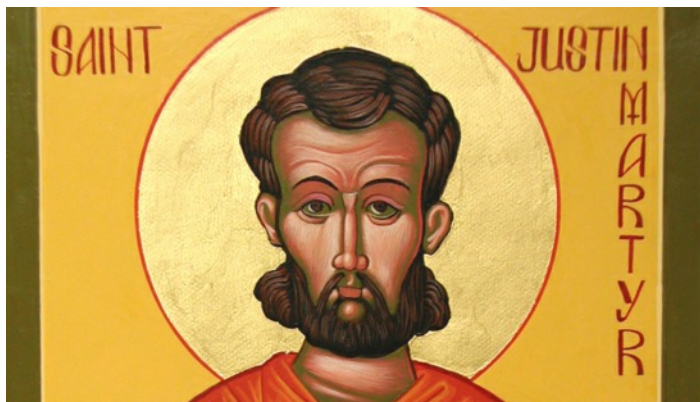
Sv. Justín bol špičkový filozof a po svojom obrátení sa presťahoval do Ríma, kde sa stal známym filozofom a často cestoval po celej ríši. Bolo výhodou, že ako bývalý pohan a zároveň učenec dobre poznal myslenie pohanského človeka ale aj inteligencie. Aj preto sa venoval najmä písaniu takzvaných apológií – apológia znamená obrana, obhajoba a tento výraz sa používa najmä na označenie ranokresťanských spisov brániacich kresťanov a ich vieru. Okrem neustáleho prenasledovania kresťanov zo strany autorít sa o kresťanoch šírili aj rôzne nepravdivé chýry – vraj sa na nočných bohoslužbách dopúšťajú orgií a jedia ľudské mäso. Problémom bolo aj to, že ľudia učenie a liturgiu kresťanov nepoznali alebo mu ako pohanía nerozumeli, keďže čerpalo viac zo židovskej tradície.

Justín sa preto vo svojej apológii nielen zastáva kresťanov ako čestných ľudí ale aj vysvetľuje kresťanskú vierouku a liturgické obrady

a to jazykom, ktorému rozumeli jeho súčasníci a to aj tí, ktorí nevedeli nič o židovstve či Starom zákone. Apológiu venoval rímskemu cisárovi Antoniovi Piovi a ten po jej prečítaní zakázal mučiť kresťanov a habať im majetky kvôli ich presvedčeniu. Svoju druhú apológiu poslal cisárovým nástupcom Markovi Auréliovi a jeho synovi Comodovi, u nich však nemal až také šťastie a násilné prenasledovanie kresťanov pokračovalo.

Tieto apológie nám dávajú nahliadnuť aj do vierouky a liturgie ranej Cirkvi, čo je veľmi cenné. Spomínajú sa tu všetky štyri evanjeliá (a len štyri, čo tiež stojí za zmienku), kniha Zjavenia sv. apoštola Jána (Apokalypsa), obšírne sa venuje Eucharistii a jej sláveniu, spomína katechumenát (prípravu na krst), organizáciu Cirkvi a mnoho ďalšieho. Pri Eucharistii ide do hĺbky a aj z dnešného pohľadu je významné, čo Justín hovorí o reálnej a skutočnej prítomnosti živého Krista v Eucharistii, tak ako to my katolíci veríme a vždy sme verili – hoci Justínovou motiváciou bolo hlavne vyvrátiť populárnu fámu, že kresťania jedia malé deti. Justín hovorí: „Nikto nemôže mať účasť na pokrme, ktorý nazývame Eucharistia, ak skutočne neverí v to, čo učíme, a ak nebol očistený kúpeľom na odpustenie hriechov a znovuzrodenia alebo ak nežije zhodne s Kristovým učením. Lebo neprijímame tento pokrm, ako obyčajný chlieb a nápoj. Ale tak ako sa Slovom Božím Ježiš Kristus náš Spasiteľ vtelil, prijal telo a krv pre našu spásu, tak posvätený pokrm Slovom jeho modlitby a určený k tomu, aby živil naše telo a našu krv, aby nás pretvoril, tento pokrm je, my to vieme – telo a krv vteleného Ježiša.“

V ďalšom diele - Dialógu so Židom Tryfónom poukazuje na to, že život a učenie Krista je naplnením Starého zákona, že on je pravým, pred stáročiami prisľúbeným Mesiášom. Sv. Justín doplatil na urazenú pýchu pohanského filozofa Krescencia, ktorého pri verejnej dišpute v Ríme usvedčil z chabých znalostí o kresťanstve a svojimi argumentmi zahanbil. Ten ho na oplátku nahlásil rímskym úradom ako kresťana a potom čo Justín odmietol obetovať pohanským bohom bol odsúdený na smrť.

Mučenícku smrť podstúpil okolo roku 165 za vlády Marka Aurélia, ako aristokrat bol sťatý.

VELKÝ PRAVDY Kus

Jeden příběh pouštních otců vypráví. Satan se svým pomocníkem procházel zemi. Najednou uvidí člověka, který se sklání k zemi, kde leží nějaký předmět. Rychle si ten předmět schová do kapsy svého kabátu a odchází s rozjasněnou tváří domů. Pomocník se ptá Satana: „Co to ten člověk našel?“ „Ale nic“, odvětil mu bez zájmu Satan, „našel totiž 'kus pravdy'“. Pomocník opáčil Satanovi: „Můj pane, ty víš, že nás pravda ohrožuje. Budou-li lidé znát pravdu, tak přestanou hřešit a my nikoho do pekla nedostaneme.“ Na to mu Satan odpověděl: „Víš, on totiž našel jen část pravdy. Teď si bude myslet, že zná celou pravdu a bude se s ostatními přít a celý život dokazovat, že má pravdu celou. No, a my máme postaráno.“

Jak hluboká pravda se nachází v tomto příběhu. Mnohokrát se člověk pře s druhými lidmi o kousek té jeho pravdy a považuje ji za jedinou. Rád bych uvedl několik příkladů „kousků pravdy“. Jelikož píši tento příspěvek do katolického oběžníku, soustředím se na kousky pravd v katolické církvi.

1. Nebudeš-li se modlit růženec, nejsi mariánský ctitel = nejsi dobrý katolík. Je v tom kus pravdy, ale není to pravda celá. Kolik svatých nebylo mariánskými ctiteli a teď jsou v nebi spolu s Ní. Každý má tu svou vlastní cestu do nebe.
2. Někteří lidé mají rádi tradiční latinskou mši a poukazují na její větší duchovní hloubku. Vůbec nepřijímají názor, že stejnou měrou se můžu setkat s Kristem ve mši pokoncilní.
3. Jeden kněz není schopen porozumět „tradiční“ farnosti s jejím folklorem a vše, co k tomu patří – kroje, hudba, poutě... Považuje tyto farnosti jenom za jakési udržovatele starých tradic, které nemají s vírou moc společného. Připomíná mně to paralelu zde v Americe. Tradiční evangelikální shromáždění, ve kterých se zpívá a tancuje. Evangelizátor hlasitě povzbuzuje jednotlivce, aby

se obrátili a uvěřili v Ježíše Krista. Otázka zní, nemůže Ježíš i tímto způsobem oslovovat a dávat život?

4. Setkal jsem se s člověkem, který skoro s panickou hrůzou komentoval podávání sv. přijímání na ruku. Pokud je to povolené, tak proč ne? Důstojné přijímání Pána Ježíše je možné obojím způsobem, tj. na ruku nebo na jazyk. Podle mého názoru, zbožnější a více kulturnější je podávání na ruku. Těžko si dovedu představit Ježíše, jak dává chléb proměněný v jeho tělo apoštolům do úst....
5. Vše, co bylo před II. Vatikánským koncilem je špatné a nedá se dnes použít. Jenom to, co je pokoncilní, je správné. Jestliže Svátých Duch promlouvá na II. Vatikánském koncilu, určitě vedl svou církev i před ním....
6. Jenom katolická církev má pravdu v otázkách „praktikování víry“. Ostatní církve jsou zcela mimo.... Je to velký kus pravdy, ale zase jenom kus... Jak mnoho se můžeme učit od druhých křesťanských církví. A dokonce se můžeme učit od bratrů židů, muslimů a dalších...
7. Je to všechno úplně jedno. Každý má svou pravdu a já ji ani nemusím hledat. Nemusím mít respekt k žádné autoritě. V katolické církvi si vyberu, co se mně líbí...

Na těchto příkladech vidíme, jak se některé věci stávají díky našemu postoji složité a nepřehledné. Snad bych mohl dát jednou malou radu. Jakési východisko a řešení. Mít POKORU, že nevlastním pravdu. Upevňovat víru v rodině, ve které žiju, modlitbou a vzděláváním. Četbou Písma svatého. Praktikovat to, co jsem poznal jako dobré a co mě osobně vede k hlubšímu poznání Boha a bližního. Tolerovat ostatní.....

CAT

Responsibility and respect
of others and their
religious beliefs are also
part of freedom.

– Horst Koehler

Falling Upward

A Spirituality for the Two Halves of Life

Richard Rohr

a short passage

I cannot think of a culture in human history, before the present postmodern era, that did not value law, tradition, custom, authority, boundaries, and morality of some clear sort. These containers give us the necessary security, continuity, predictability, impulse control, and ego structure that we need, before the chaos of real life shows up. Healthily conservative people tend to grow up more naturally and more happily than those who receive only free-form, “build it yourself” worldviews, in my studied opinion.

Here is my conviction: *without law in some form, and also without butting up against that law, we cannot move forward easily and naturally.* The rebellions of two-year-olds and teenagers are in our hardwiring, and we have to have something hard and half good to rebel against. We need a worthy opponent against which we test our mettle. As Rilke put it, “When we are only victorious over small things, it leaves us feeling small.”

You need a very strong container to hold the contents and contradictions that arrive later in life. You ironically need a very strong ego structure to let go of your ego. You need to struggle with the rules more than a bit before you throw them out. You only internalize values by butting up against external values for a while. All of this builds the strong self that can *positively* obey Jesus – and “die to itself.” In fact, far too many (especially women and disadvantaged people) have lived very warped and defeated lives because they tried to give up a self that was not there yet.

This is an important paradox for most of us, and the two sides of this paradox must be made clear for the very health of individuals, families, and cultures. It is crucial for our own civilization right now. We have too many people on the extremes: some make a “sacrificial” and heroic life their whole identity and end up making everyone else around them sacrifice so that they can be sacrificial and heroic. Others, in selfish rebellion and without any training in letting go, refuse to sacrifice anything. Basically, if you stay in the protected first half of life beyond its natural period, you become a well-disguised narcissist or an adult infant (who is also a narcissist!) – both of whom are often thought to be successful “good old boys” by the mainstream culture. No wonder that Bell Plotkin calls us a “patho-adolescent culture.”

The first-half-of-life container, nevertheless, is constructed through impulse controls; traditions; group symbols; family loyalties; basic respect for authority; civil and church laws; and a sense of the goodness, values, and special importance of your country, ethnicity, and religion (as for example, the Jews' sense of their "chosenness"). To quote Archimedes once again, you must have both "a lever and a place to stand" before you can move the world. The educated and sophisticated Western person today has many levers but almost no solid place on which to stand, with either very weak identities or terribly overstated identities. This tells me we are not doing the first-half-of-life task very well. How can we possibly get to the second?

Most people are trying to build the platform of their lives all by themselves, while working all the new levers at the same time. I think of CEOs, business leaders, soldiers, or parents who have no principled or ethical sense of themselves and end up with some kind of "pick and choose" morality in the pressured moment. This pattern leaves the isolated ego in full control, and surely represents the *hubris* that will precede a lot of impending tragedies. This pattern is all probably predictable when we try to live life backwards and build ourselves a wonderful superstructure before we have laid any real foundations from culture, religion, or tradition. Frankly, it is much easier to begin rather conservative or traditional. I know some of us do not want to hear that.

But I think we all need some help from "the perennial tradition" that has held up over time. We cannot each start at zero, entirely on our own. Life is far too short, and there are plenty of mistakes we do not need to make - and some that we *need* to make. We are parts of social and family ecosystems that are rightly structured to keep us from falling but also, more important, to show us *how* to fall and also *how to learn* from that very falling. Think of the stories of the Brothers Grimm, Hans Christian Anderson, or Laura Ingalls Wilder, most of which circle around a dilemma, a problem, a difficulty, a failure, an evil that begs to be overcome. And always is.

We are not helping our children by always preventing the from what might be necessary falling, because *you learn how to recover from falling by falling!* It is precisely by falling off the bike many times that you eventually learn what the *balance* feels like. The skater pushing both right and left eventually goes where he or she wants to go. People who have never allowed themselves to fall are *actually off* balance, while not realizing it at all. That is why they are so hard to live with. Please think about that for a while.

Ježíšovo srdce

Jan Pavel II.

Měsíc červen je zvláštním způsobem poznamenán úctou k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Oslavovat Kristovo Srdce, to znamená obracet se k nejintimnějšímu středu osoby Spasitele. A ten střed bible identifikuje právě s jeho Srdcem, sídlem lásky, která vykoupila svět.

Jestliže už lidské srdce představuje nezbadatelné tajemství, které zná jen Bůh, čím vznešenější je Ježíšovo Srdce, v němž tepe život samého Slova Božího! V něm, jak krásně naznačují litanie k Božskému Srdci, v nichž se zrcadlí Písma, jsou všechny poklady moudrosti a vědění a celá plnost božství.

Aby Bůh spasil člověka, který se stal obětí vlastní neposlušnosti, chtěl mu dát „nové srdce“ věrné jeho vůli lásky (srov. Jer 31, 33; Ez 36, 26; Ž 50, 12). Toto Srdce Krista, mistrovské dílo Ducha svatého, jež začalo bít v Mariině panenském lůně a jež bylo probodeno kopím na kříži, se tak pro všechny stalo nevyčerpatelným pramenem věčného života. Toto Srdce je nyní zárukou naděje pro každého člověka.

Jak je pro současné lidstvo nezbytné toto poselství, jež vyvěrá z kontemplace Kristova Srdce! Vždyť kde jinde, ne-li v onom prameni, bude moci načerpat hojné zásoby mírnosti a odpuštění, které jsou potřebné pro vyléčení úporných konfliktů, v nichž je prolévána krev?

Ježíšovu milosrdnému Srdci bych dnes rád svěřil zvláštním způsobem všechny, kdo žijí ve Svaté zemi: židy, křesťany i muslimy. Toto Srdce, jež bylo naplněno potupami, nikdy neživilo city nenávisti nebo pomsty, ale prosilo o odpuštění pro své katy. Toto Srdce ukazuje jedinou cestu, jak vyjít ze spirály násilí: cestu pacifikace (uklidnění) duší, vzájemného pochopení a smíření.

21. května - Vatikán hájí dohodu s Čínou. „Není překvapivé, že se setkáváme s kritikou, když začínáme s něčím, co se může zdát po tak dlouhém období vzájemné konfrontace bezprecedentní,” prohlásil vatikánský státní sekretář kardinál Pietro Parolin k Prozatímní dohodě o jmenování biskupů z loňského září.

20. května - Drobná, zdvořilá a naprosto pokojná. Těmito slovy popisuje L'Osservatore Romano sestru Ines Nieves Sancho, sedmasedmdesátiletou řeholnici z kongregace Dcer Ježíšových. Její mrtvé a zohavené tělo bylo nalezeno v pondělí ráno ve vesnici Nola (diecéze Berberati) ve Středoafričské republice. V mozambickém městě Beira byl zase v neděli ubodán Landry Ibil Ikwele, čtyřiatřicetiletý kněz z Kongregace Nejsvětějších Srdcí Ježíšova a Mariína.

17. května - uplynulo 50 let od úmrtí kardinála Josefa Berana a zároveň si v letošním roce připomínáme události, které před 70 lety předznamenal internaci a perzekuci kněží v komunistickém režimu

14. května - papež František schválil vyhlášení bosenského městečka Medžugorje za katolické poutní místo, i když církev nepovažuje za prokázané zjevení, které se tam mělo odehrát. V prohlášení to uvedl vatikánský mluvčí Alessandro Gisotti.

9. května - se papež František sešel se zástupci italské romské komunity.

5. května - Svatý otec odletěl na třídenní apoštolskou cestu do Bulharska a Severní Makedonie. Cesta trvala necelé tři dny a - jak řekl papež akreditovaným novinářům na palubě letadla těsně před odletem do Sofie - „organizátoři vytvořili velice nabitý program, čehož využijeme“.

3. května - almost 8 years after the outbreak of a devastating civil war, Fadi, a young Syrian man, relates to ACN how he heard the call to service. It was the call of God to become His priest. However, his response to this call to serve God in his people was held up for a time by another call to a different kind of service, one that seized him and would not let him go... For the state had conscripted him into military service for eight long years – was that in order to serve his people? Fortunately, however, his vocation did not wither away during that time; quite the contrary, in fact, for he declares, “Now I am absolutely determined to start my training for the priesthood.”

BLAHOPŘEJEME

Blahopřejeme **Brendanovi Sikorjakovi** k ukončení studia na St. John's University. Mottem jeho university, které vidíte na obrázku je "Educatio Christiana Animae Perfectio". Křesťanské vzdělání upevňuje duši - Christian Education Perfects the Soul. Milý Brendane, přeji Ti za celou krajskou rodinu hodně úspěchů. Ať Tě provází Boží

požehnání na další etapě Tvého života. Přeji Ti růst ve víře a šťastnou ruku při výběru budoucí práce.

Fr. Antonín

Blahopřejeme k narozeninám

v měsíci červnu: Marta Pope 6. června, Martin Hnízda 8. června, George Soyka 8. června, Helena Otypka 15. června, Petr Svoboda 17. června, Petr Combs 26. června, Oto Bláha 29. června.

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

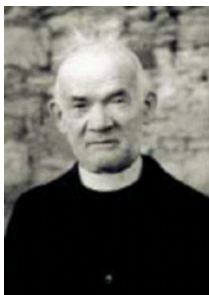
v minulém období přispěli:

Vít Fojtík, Henry Marek, Vlasta Krupka, Yveta Burda, Pat a Ed Babor, Czech Catholic Union.

úmysly mší svatých v červnu 2019

datum	úmysl	dárce
2. června	Za zemřelou Magdalénu Vraštiakovu	manželé Vraštiakovi
9. června	Za krajskou rodinu	
12. června	Za zemřelou sestru Marii Pavlicovou	Božena Smrčka
16. června	Za zemřelého Josefa Zolmana	Jaroslava Zolmanová
23. června	Za + Josefa Šurala a jeho rodinu	Pavel Pecháček
30. června	Za krajskou rodinu	

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info Slovenská mše sv. každou neděli v 10.15 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.luxnewyork.net>

P. Josef Štemberka pocházel z velmi skromných poměrů. Otec byl domácí tkadlec. Měl dalších šest sourozenců a jeho těžce nemocná matka zemřela, když mu bylo jedenáct let. Na přimluvu svého učitele odešel studovat na gymnázium do Jičína. Bydlel v jezuitské koleji, živil se kondicemi a milodary. Z domova nemohl dostávat nic.

Po středoškolských studiích nastoupil cestu přípravy ke kněžství. Po ukončení semináře roku 1894 přijal kněžské svěcení. Do farnosti Lidice byl Josef Štemberka poslán v roce 1909. Věnoval se své službě svědomitě a věrně. Zvlášť krásný vztah měl k dětem, které ho milovaly, a dodnes žijící pamětníci vzpomínají na rozlehlou farskou zahradu, kam je zval na ovoce a ořechy.

Do rodné Pecky jezdil P. Josef navštěvovat své tři sestry, které zůstaly doma svobodné, protože chudá rodina neměla na věno. Při jedné návštěvě se s nimi dohodl, že na místě staré rodné chaloupky postaví vilku, kde budou bydlet na sklonku života opět společně. Začátkem roku 1942 se stavba budovy chýlila ke konci a páter Josef se chystal na stěhování, které bylo plánované na květen. Jeho nástupce však nebyl na převzetí kněžské služby v Lidicích ještě připravený a tak vyhověl žádosti a termín odchodu odsunul o několik dní. Ty se však staly pro jeho farnost osudnými.

V úterý 9. června byl důstojný pán na Kladně u zkoušky z němčiny. Domů se vrátil večer. Najednou o půl jedenácté bylo slyšet střelbu a bouchání na domovní dveře u fary. Dovnitř se vhrnulo šest esesmanů a ihned žádali všechny klíče. Potom poručili jít do kostela. P. Josef jim musel dát klíče od svatostánku. Sami si ho otevřeli a vše z něho vyházeli. Pak přišel rozkaz: ženy do školy, muži do Horákova statku.

Neexistuje jediný svědek, který by dovolil nahlédnout na poslední hodiny prožité ve stodole Horákova statku, kde byl s ostatními lidickými muži P. Josef Štemberka zavřený. Je velmi pravděpodobné, že v této beznadějně chvíli dodával svým farníkům sílu, odvahu i víru a žehnal jim. Skutečností je, a potvrdili to později i samotní esesáci, že lidičtí muži odcházeli před hlavně popravčí čtyř klidně, zpřímá a statečně. Nebyli spoutáni a ani jim nezavazovali oči.

Ke zdi Horákova statku se tříasedmdesátiletý bělovlasý pastýř postavil jako jeden z posledních. Byl mu sice gestapem nabízen volný odchod z obce, ale kněz, žijící třiatřicet let v Lidicích, nabídku nepřijal.